

odafigyelt a szakmába, a cégbe be nem fogadott fiatal rendező előadásaira. Nekik sincs mit megköszönöm, mert ez a kutyakötelességük volt, miért lenne színházi szakíró az, akinek nincs elég nyitottsága, szeme ahhoz, hogy észrevegye azt, ami éppen megszületőben van. *Ez mind az én dolgom. Én csináltam egyedül.* Mármint a magam pályáját. A Szegedi Egyetemi Színpadot azt nem. Azt 25—30 emberrel együtt csináltam.

(Lejegyezte: BÉRCZES LÁSZLÓ)

GERGELY ÁGNES

Péter-Pál után

*A nyár a halál lángolása.
Befelé lépni ekkor: máglyára lépni.
A körben ide-oda dől a tombolás,
akár a búza, s a szerszámok
helyén jelvény, trikó — kölcsönvett
vélemények. Idebenn szikra suhog.
Gramofon túje perceg. Te lépsz át
a szobámon. Kinn szél bolygatja
a fák hajhullámát, vállpántját,
szoknyaszegélyét: valamelyik
francia négyes-émlékedből
hajlik elő. A tiéd. Sosem kérted
az ideiglenest, a másét. A múlttal
úgy akartál megbékélni, mint a kerttel.
„Hagyd, most pihen”, mondtad
az ibolyára. Tudtad, hogy csak a föld
a folytatás. A föld emléke
örökölhető. Aki eltelik ezzel,
abban lesújtatlan az értéktudat.
Ítéletein nem fut át a villám.
Nem más, csupán napjai égnék.
A nyár a halál lángolása.
Hamuban izzó betűk és jelek.
Megszólalhatnak enyhébb évszak
világos orkeszterén, hiába. Addigra
kitudódik, hogy a legtöbb, ami
kapható itt, a Göncöl rúdjától
az Északi sarkcsillagig minden éjjel
meghúzható egyenes vonal,
s egy többé sosem hallható
beszédhiba.*

Óriszentpéter, 1989. július